

MEMÒRIA DE LES ACTIVITATS
DE L'ACADÈMIA DE JURISPRUDÈNCIA I LEGISLACIÓ
DE CATALUNYA DURANT EL CURS 1997-1998

per

ROBERT FOLLIA I CAMPS

L'obertura oficial del curs 1997-1998 tingué lloc el 12 de desembre de 1997.

S'han celebrat onze sessions ordinàries, més una d'extraordinària per rebre com Acadèmic de número al Sr. Enric Brancós. En total tretze sessions. Cal recalcar enguany que, com es va anunciar l'any passat, ha començat a normalitzar-se el lliurament dels discursos d'ingrés. Així a part dels dos d'obertura de l'any passat i enguany, s'ha produït la lectura, com he dit, del corresponent al Sr. Brancós i s'espera per aquest desembre la del Sr. Mezquita.

També cal recalcar els treballs preparatoris del dictamen encarregat per l'Honorable Consellera de Justícia, referent al futur possible Codi Patrimonial, si bé el treball es desenvoluparà al llarg d'aquest curs.

Podem resumir l'activitat de l'Acadèmia en els següents punts:

A) *Obertura del curs*

Fou presidida pel President Sr. Guàrdia, al qual acompanyaven en la Mesa Presidencial la Consellera de Justícia, Honorable Sra. Núria de Gispert, el President del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, Excm. Sr. Guillem Vidal i Andreu, el Degà del Col·legi d'Advocats, Excm. Sr. Jaume Alonso Cuevillas, i el del Consell General de l'Advocacia Espanyola, Excm. Sr. Eugeni Gay i Montalvo, l'Excm. i Rvdm. Sr. Ricard Maria, Cardenal Carles i Gordó, el Síndic de Greuges, Hble. Sr. Anton Canyellas i Balcells, el Degà del Col·legi de Notaris Il·lm. Sr. José Luis Mezquita del Cacho, l'Excma. Sra. Esther Jiménez i Salinas, Vocal del Consell General del Poder Judicial, el President de la Comissió Jurídica Assessora, Excm. Sr. Josep Enric Rebés, la Degana de la Facultat de Dret, Excma. Sra. Teresa de Gispert, i els membres de la Junta Directiva, Srs. Bassols, Tallada i Sra. Borràs.

Actuà de Secretari el Sr. Robert Follia.

Ocuparen setial a l'estrada els restants membres de l'Acadèmia i a més els Srs. següents:

— L'Excm. Sr. Joan Berchmans Vallet i de Goytisolo, President de la Reial Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Madrid.

— L'Excm. Sr. Eduardo Roca Roca, President de la Reial Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Granada.

— L'Excm. Sr. José Antonio García Caridad, President de l'Acadèmia Gallega de Jurisprudència i Legislació de La Corunya.

— L'Excm. Sr. José Luis Pérez de Castro, President de l'Acadèmia Asturiana de Jurisprudència.

— L'Excm. Sr. Miguel Coll Carreras, President de l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Balears.

— L'Excm. Sr. José Luis Merino Hernández, President de l'Acadèmia Aragonesa de Jurisprudència i Legislació de Saragossa.

— L'Excm. Sr. Francisco Martínez Escribano, President de la Reial Acadèmia de Legislació i Jurisprudència de Múrcia.

— L'Excm. Sr. Jerónimo Gallego Pérez, President de la Reial Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Valladolid.

— L'Excm. Sr. Francisco Baena Bocanegra, Secretari que ostenta la representació del President de l'Acadèmia Sevillana de Legislació i Jurisprudència de Sevilla.

Obrí l'acte el President, manifestant que la sessió tenia un triple contingut:

— La inauguració del Curs 1997-1998.

— La recepció com Acadèmic de Número de l'Acadèmic electe, Il·lm. Sr. Joan Córdoba i Roda.

— I la introducció a les Jornades de Presidents de les Acadèmies Espanyoles de Jurisprudència i Legislació.

Després de llegida pel Secretari la Memòria del Curs 96-97, començà la Cerimònia d'ingrés del nou Acadèmic, el qual fou acompanyat pels padrins, Sr. Josep M.ª Pou d'Avilés i Josep Joan Pintó Ruiz. El Sr. Córdoba cobreix el setial del jurista Joan Socarrats, vacant per defunció del Sr. Casals Colldecarrera.

El discurs del Sr. Córdoba versà sobre el tema «Exercici de l'Advocacia i garanties penals» i després d'una acurada exposició assenyalà com a conclusions:

En primer lloc el Dret penal ha de tutelar abans de tot, la llibertat i independència de l'Advocat davant de l'Administració de Justícia. L'eliminació dels delictes de desacatament i el reforçament de la protecció de la llibertat i del secret sense dubte són aspectes plausibles en el Codi Penal de l'any 1995.

El nou Capítol incorporat al Codi Penal com a delicte d'obstrucció a la Justícia i a la deslleialtat professional no mereix, en canvi, un judici favorable. La mateixa expressió de la rúbrica del Capítol resulta preocupant, quan situa com interès a tutelar determinats deures, el reforçament dels quals no correspon a l'ordre penal, sinó en tot cas al disciplinari. El nou delicte d'incompareixença en un acte judicial comporta un abús evident del Dret Penal. També el manteniment de

tipus penals amb tipus d'una gran indeterminació —com és el cas de la conducta de perjudicar el client— vulnera el principi de legalitat en l'aspecte material. El perjudici que l'Advocat pot ocasionar té una naturalesa jurídica, cultural o social, que allunya molt la prevaricació de l'Advocat dels fets que per imprudència professional cal imputar a metges, enginyers o arquitectes.

El fet de relacionar els presents delictes amb la nova regulació dels tipus d'intrusisme professional mena a denunciar l'existència d'incongruències i inconvenients greus. Aquestes són, entre d'altres, les reflexions a les quals condueix l'estudi de l'exercici de l'Advocacia amb relació a les garanties penals.

Li contestà el Dr. Pérez Vitoria fent unes reflexions sobre la figura de l'Advocat defensor, i va acabar dient que parlar de Jutges obliga a fer-ho d'Advocats i viceversa. Ambdós constitueixen els dos puntals imprescindibles per a la bona administració de la Justícia i recordà que així com Piero Calamandrei publicà el seu memorable llibre «Elogi dels Jutges escrit per un Advocat» seria bonic que es publicués un altre llibre amb el títol de «Elogi dels Advocats escrit per un Jutge».

Imposada la medalla i lliurat el diploma al nou Acadèmic, el President agrai a totes les Autoritats la seva assistència i saludà especialment als Presidents de les Acadèmies Espanyoles de Jurisprudència i Legislació, esperant un fruit de les reunions a començar el dia següent i féu també una petita semblança del jurista Socarrats i dedicà un record als anteriors Acadèmics que ocuparen aquest setial, Solé de Sojo i Casals Colldecarrera, felicitant també al Dr. Córdoba pel seu discurs i per la seva trajectòria.

B) *Recepció de l'Acadèmic Enric Brancós i Núñez*

Tingué lloc en la sessió del 26 de març de 1998.

L'acte fou presidit pel Sr. Guàrdia, l'acompanyaren a la Mesa presidencial el Degà de l'Il·ltre. Col·legi d'Advocats de Barcelona, Excm. Sr. Jaume Alonso Cuevillas, la Consellera de Justícia, Hble. Sra. Núria de Gispert, el Subdelegat del Govern de Girona, Il·lm. Sr. Robert Brell Parladé, el Degà del seu Il·ltre. Col·legi d'Advocats, Il·lm. Sr. Josep Maria Prat Sabat, el Degà de l'Il·ltre. Col·legi de Notaris, Il·lm. Sr. José Luis Mezquita, el President de la Delegació Territorial del Col·legi de Registradors de la Propietat i Mercantils, Il·lm. Sr. Fernando de P. Méndez, el Síndic de Greuges, Hble. Sr. Anton Cañellas, i el President de la Comissió Assessora, Excm. Sr. Enric Rebés.

Ocuparen lloc a l'estrada els Srs. Acadèmics.

Actuà de Secretari el Sr. Follia.

Obrí l'acte el President assenyalant que actuarien com a padrins il·lustres gironins i empordanesos com ell, el Sr. Josep Maria Puig Salellas i el Sr. Lluís Puig Ferriol.

El Sr. Brancós ocupà el setial de nova creació (DOG de 24 d'abril de 1995) i fou presentat pels Acadèmics Srs. Figa Faura, Puig Ferriol i Sabaté Tomàs.

El discurs del Sr. Brancós versà sobre el tema «Separació de béns o participació: Comentari de l'article 23 de la Compilació». Després d'un ampli resum històric i exposició dels problemes que planteja l'actual article 23, en tràmit de reforma en aquell moment, assenyala com a consideracions finals:

El dret ha de crear certesa en les relacions jurídiques.

El dret, a Catalunya, es caracteritza per cercar l'autocomposició d'interessos i evitar sempre la heterocomposició. Allò que puguin regular els cònjuges no ha de quedar a l'arbitri del Jutge.

En els casos de separació o divorci els desequilibris del rigor del règim de separació s'acaben compensant per la pensió de l'article 97 del CC. que en definitiva fixa el Jutge al seu criteri.

Cal conciliar les diverses realitats tot sovint contraposades: la voluntat d'equiparació dels sexes, les limitacions que la maternitat imposa a la dona, la independència econòmica com a base de la llibertat personal i com a justa compensació del treball individual i la comunicació de recursos difícil de computar que suposa el matrimoni.

I que cal moderar el règim de separació de béns sense caure en un igualitarisme que ignori les fonts individuals i respecti la llibertat de pacte i apunta que potser la tradició de les quartes del Dret català es podria incorporar al règim de participació, donant lloc a un règim supletori de participació en els guanys del 25%.

Li contestà el Sr Follia assenyalant uns quants punts que perfilen el règim de separació, concretament la influència del dot, la importància de la casa, el principi de llibertat que informa el Dret català i el caràcter rural fins fa poc de la societat catalana. Assenyalant que precisament a l'haver variat aquesta composició majoritàriament agrària de dita societat catalana, unit al nombre de separacions i divorcis actuals és el que fa necessari cercar certes modificacions al règim de separació de béns, i ja que en aquells moments estava en tràmit la discussió parlamentària sobre l'article 23, podia ser molt útil el treball del Sr. Brancós.

C) *Comunicacions presentades*

A part del comentari i discussió sobre diversos punts dels discursos d'ingrés del Sr. Córdoba i del Sr. Brancós, que tingueren lloc el 13 de gener i el 21 d'abril, respectivament, s'han presentat les següents comunicacions:

— El 27 de gener el President Guàrdia la presentà sobre les conclusions de la reunió d'Acadèmics que tingué lloc els dies 13 i 14 de desembre de 1997, i que es poden resumir en:

1. Que en totes les Acadèmies la direcció i govern de l'entitat correspon exclusivament als Acadèmics numeraris, sense intervenció externa;

2. La preocupació en totes elles pels retards en les lectures del discurs d'ingrés, decidint que s'haurien d'arbitrar sistemes per fer-los efectius;
3. Que s'enviaran entre elles les publicacions, estatuts, reglaments, etc.;
4. Que convé estudiar d'una manera acurada els problemes fiscals de les mateixes;
5. La constatació de la independència política i corporativa de totes elles;
6. La necessitat de major projecció social;
7. Institucionalitzar les reunions de Presidents espanyols i intentar la connexió amb les europees.

— El Sr. Mullerat la presentà el 10 de febrer sobre el tema l'exercici transfronterís i el dret d'establiment dels Advocats. Parlà:

De la diversitat dels Advocats de la U.E. (Monopoli, unicitat o pluralitat): Advocats d'empresa i M.D.P.

De l'establiment transfronterer dels advocats a l'Europa (Tractat de Roma 1957, Acta única Europea 1987, l'obra del Tribunal de Justícia de les CCEE, fent esment de les diverses resolucions sobre qüestions plantejades vers l'exercici de la professió d'advocat.

De la Directiva de Serveis fent una anàlisi de la seva essència i contingut, i de la seva aplicació a Espanya (R.D. 25 març 1986, R.D. 16 setembre 1988).

De la Directiva de Diplomes, tot exposant el seu contingut i la seva aplicació a Espanya (R.D. 25 octubre 1991, O.M. 30 abril 1996).

De la Directiva d'Establiment desenvolupant un acurat estudi del Projecte de la CCBE; de la proposta de la Comissió; les diverses reaccions de les delegacions al CCBE; del compromís de Dresde; del vot del Parlament; de l'acord del C.M. de 21 de maig 1997, i del text definitiu de la Directiva, entrant en detalls del seu contingut i de la seva aplicació.

I féu una referència a l'establiment transfronterer d'advocats no europeus, esmentant al Gats, que van derivar a les OMC (Organització Mundial de Comerç) i posteriorment al Grup de Treball de Serveis Professionals (WPPS), i la relació del Gats amb els Advocats.

— El 24 de febrer el Sr. Verger la presentà sobre el dret de preferent adquisició en cas de venda de la finca urbana arrendada. Els articles 25, 31 i concordants de la Llei 29/94.

Estudià àmpliament els problemes de la venda de la finca urbana arrendada, l'exclusió i renúncia del dret d'adquisició preferent i els diversos negocis jurídics que pot originar el citat dret, la Jurisprudència anterior i la situació actual, els problemes de vendes per pisos, per plantes o agrupats a altres, les divergències entre el preu real i l'escripturat, la preferència de retractes, la inscripció en el Registre de la Propietat dels títols de la finca arrendada, els testimonis judicials d'adjudicació de l'habitatge arrendat, la supressió pel Codi Penal de 1995 en relació als particulars del delicte de falsetat en document públic quant a la narració dels

fets, les conseqüències actuals de la declaració falsa de que la finca no està arrendada i l'exercici de l'acció de retracte.

— El 20 de març el Sr. Mezquita del Cacho la presentà sobre el tema «Les formes anomenades de crèdit amb garantia hipotecària sobre l'habitatge finançat, en la contractació d'adhesió d'entitats financeres, i la pretesa inaplicabilitat a les mateixes de la Llei de 30/3/1994 de subrogacions i novacions hipotecàries».

Estudià l'ampliació del camp del crèdit hipotecari tant en la seva quantia com en el fet de que a més de les Caixes hi pren part activa tota la banca privada, els motius que portaren a que poc a poc el crèdit obert o crèdit total substituís en gran part el préstec normal o sigui amb entrega de diners i la possibilitat de que els beneficis de la Llei 2/1994 o sigui la possibilitat de subrogació, fonamentalment, que dita llei refereix només a préstecs es pugui aplicar també en aquests crèdits.

La posició totalment contrària de les entitats de crèdit espanyoles, enfront a la possibilitat que va admetre en una consulta del Notari Navas el Servei de Règim Jurídic i Tributari de la Subdirecció General de Tributs del Departament d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya el 5 de febrer de 1997. I la resolució de la Direcció General dels Registres i del Notariat de 12 de maig de 1997, que sense resoldre el problema és més aviat contrària ja que solament es referia a la no reducció del 25% d'honoraris a dits crèdits.

El Sr. Mezquita es mostrà plenament partidari de l'aplicació de dits beneficis ja que:

La Llei de 1994 en algun punt fa referència al mot «crèdit».

En la pròpia Llei no es parla de prestamista i prestatari sinó de creditor i deutor.

I que la interpretació finalista (teleològica) era l'abaratiment dels interessos en el finançament de l'habitatge, havent-hi la mateixa identitat de raó tant si s'instrumenta l'ajuda com a préstec o com a crèdit.

— El 5 de maig el Sr. Hernández Izal la presentà sobre el tema «El contracte de time-charter davant el Tribunal Suprem (una jurisprudència erràtica)».

Destacà la naturalesa jurídica del contracte de noliejament que ha estat estudiada per la doctrina d'autors, el més emblemàtic dels quals ha estat Rubio García Mina, però en coincidència amb autors anteriors i posteriors, hom identifica un contracte d'arrendament d'obra en el sentit que la naviliera (el noliejant o «fletante» del Codi de Comerç) cal que faci un opus consumatum o tasca de transport de la mercaderia d'origen a destinació. Això és indiscutit. El Tribunal Suprem recull aquesta doctrina, i ho fa correctament en les Sentències de 7 de juny de 1962; de 22 de novembre de 1962; de 5 de març de 1964 i de 8 d'octubre de 1966, especialment aquesta, en la que es tractava del fet que el vaixell no arribés a port en el temps degut per a carregar la mercaderia i tot i l'excusa de força major, migradament provada, fou condemnat el noliejant o «fletante» per

incompliment de contracte en no satisfer les obligacions de l'article 552 del Codi de Comerç.

Els problemes apareixen tant en la jurisprudència del T.S. com en la pròpia doctrina d'autors en quant a l'explotació d'un vaixell aliè, que tracta com un no-letament («fletamento») quan es tracta d'un arrendament.

El problema rau fonamentalment en la imperfecta adaptació dels tecnicismes jurídic-marins anglesos a l'emprar les pòlisses en castellà, en tractar-se de contractes que afecten a interessos espanyols.

La comunicació del Sr. Hernández Izal fou discutida en la següent sessió del 19 de maig. En aquesta entre altres punts, el Sr. Hernández Izal recordà que el maig de 1952 va tenir lloc la conferència internacional sobre embargament preventiu de vaixells i que Espanya la va ratificar l'any 1954. I que el motiu d'aquesta rapidesa en la ratificació, fou la quasi impossibilitat de realitzar embargaments amb la Llei d'Enjudiciament Civil, ja que donada la seva llarga tramitació quan es dictava l'embargament el vaixell estava en un altre port. Però el gabinet de traducció va traduir malament el significat del tema «charterparty» el que va produir una certa confusió en la matèria que fou segurament el que motivà la poca claretat de la Sentència del Tribunal Suprem del setembre de 1957.

— El 2 de juny fou el propi President el que va tractar de diversos assumptes relacionats amb l'Acadèmia i especialment es dedicà la sessió a un canvi d'impressions amb relació al possible futur Codi de Dret Patrimonial, en la que intervingueren diversos Acadèmics. Demanà que a més dels treballs propis de l'informe de l'Acadèmia, seria convenient que es presentessin comunicacions sobre temes concrets que s'annexarien al dictamen o informe que es lliurés en el seu dia.

— El 6 d'octubre el President féu un programa en general de tot el Curs, suggerint que s'alternessin les comunicacions amb l'estudi pel Plenari del dictamen sobre el possible futur Codi Patrimonial. I el Sr. Bassols donà compte de les comunicacions rebudes sobre dit dictamen, així com de l'estat general de comptes.

— El 20 d'octubre la presentà el Sr. Enric Rebés sobre el tema «El Consentiment informat com a pressupòsit de l'acte mèdic».

Després d'una àmplia exposició proposà les següents conclusions:

1.ª El pacient per donar el seu consentiment a qualsevol intervenció mèdica, ha d'haver rebut una informació suficient que li permeti prendre la corresponent decisió. Per tant, la informació és el pressupòsit del consentiment i aquest l'és de l'acte mèdic. Això és el consentiment informat el qual, a més d'una exigència deontològica, és una obligació legal. A la pràctica no se li dóna la importància que té, ja que a voltes no existeix, sovint no es documenta i freqüentment es transforma en un mer formalisme.

2.ª Excepte en casos de risc per a la salut pública o per raons d'urgència, la manca de consentiment, d'informació o de suficiència d'informació poden viciar jurídicament la bondat de l'actuació mèdica i fer responsable l'Administració sa-

nitària dels riscos, efectes secundaris i seqüeles que es puguin derivar d'aquella actuació.

3.ª Malgrat que la Llei General de Sanitat estableix que la informació sobre el procés patològic ha de ser completa i continuada, verbal i escrita, i que ha d'incloure el diagnòstic, pronòstic i alternatives de tractament, aquesta no és una qüestió pacífica.

4.ª El caràcter escrit de la informació i del consentiment resulta indispensable especialment en els casos d'actuacions mèdiques que comportin algun risc com són: les anestèsies, les intervencions, les transfusions i totes les altres tècniques mèdiques invasives. Pel que fa a l'abast de la informació entenem que hi ha un mínim que en tot cas cal complimentar: el diagnòstic, el pronòstic i les alternatives de tractament, amb indicació dels riscos típics derivats de l'actuació mèdica que siguin freqüents i els excepcionals que siguin molt greus.

5.ª Aquesta informació ha de ser subministrada i comentada pel metge responsable amb un llenguatge comprensible, i tenint en compte les característiques del pacient ja que no s'ha de tractar d'un mer formalisme. La prova de la correcta informació ha de recaure en qui té la documentació.

6.ª Seria desitjable que la classe mèdica es sensibilitzés de la importància del consentiment informat almenys per tres raons: a) una de jurídica, ja que la manca d'informació equival a una actuació defectuosa amb efectes similars a la negligència o a la culpa; b) una de mèdica —a parer nostre més important que l'anterior— ja que el consentiment informat és un vehicle idoni per estrènyer la relació de confiança i de col·laboració entre el pacient i el metge; i c) perquè coadjuvaria a reduir la medicina defensiva i el volum de reclamacions.

D) *Activitats externes*

Convé recalcar en aquest punt la reunió de Presidents d'Acadèmies de Jurisprudència i Legislació Espanyoles que tingué lloc els dies 13 i 14 de desembre de 1997, amb la presència de quasi tots dits Presidents que varen assistir ja a la sessió solemne inaugural del 12 de desembre, com abans s'ha dit.

Les conclusions de les mateixes figuren en l'acta de 27 de gener, també exposada.

Les sessions tingueren lloc en el Col·legi d'Advocats i en el de Notaris, els degans dels quals reberen i atengueren a tots els assistents. També foren rebuts pel President de la Generalitat, Hble. Sr. Jordi Pujol i Soley, que els convidà a dinar a la Casa dels Canonges.

— Les Jornades de Tossa del mes de setembre d'enguany, sobre el tema «Futur Dret Patrimonial a Catalunya», a les que assistiren entre altres Acadèmics, el President de l'Acadèmia, i també el Sr. Bassols que actuà de Coordinador.

— La participació i subvenció en el Premi Casals Colldecarrera, de caràcter bianual.

— L'assistència del President Sr. Guàrdia al Congrés d'Acadèmies de Jurisprudència i Legislació Iberoamericanes que se celebrà a Córdoba (Argentina) del 15 al 20 d'octubre. En dit Congrés fou rebut com Acadèmic corresponent de l'Acadèmia Nacional de Dret i Ciències Socials de Córdoba i va dissertar sobre el tema «Integració i Dret: l'experiència europea».

El Congrés s'estructurà en quatre Comissions de treball dedicades a «L'ensenyament del Dret i la funció de les Acadèmies», «Integració i Dret», «Justícia i Dret» i «El dret i la humanitat al segle XXI». Per part de la nostra Acadèmia presentaren comunicacions els Acadèmics electes senyors Rafael Jiménez de Parga sobre «Las especialidades emergentes en el Derecho», Ramon M.ª Mullerat Balmaña sobre «Abogacía e integración social» i Josep Enric Rebés Solé sobre «Breves reflexiones sobre el Derecho y los previsibles avances de la biotécnica médica».

E) *Dictamen sobre la possibilitat i contingut d'un Codi de Dret Patrimonial*

Fou demanat a l'Acadèmia per la Consellera de Justícia, Hble. Sra. Núria de Gispert, en carta del 13 de maig d'enguany, de la que en donà coneixement el President en la reunió del 19 del mateix mes. En ella manifestava el seu interès de que l'Acadèmia es pronunciés sobre quines serien les matèries del Dret patrimonial que encara no estan regulades; així com també sobre si recomana que aquesta regulació es faci d'acord amb la tècnica legislativa de lleis especials o bé si l'Acadèmia recomana la preparació d'un únic projecte de Llei que aprovi el codi de dret patrimonial de Catalunya i, en aquest darrer cas, l'estructura que hauria de tenir aquest cos legal.

En la sessió del 2 de juny, que com s'ha dit es tingué el primer canvi d'impressions, es nomenà una Comissió constituïda pel President Sr. Guàrdia i els Acadèmics Srs. Bassols (designat Coordinador), Borràs, López Burniol, Luna, Mullerat, Puig Salellas i Verger.

El 16 del mateix mes la Comissió celebrà la seva primera sessió distribuint el treball inicial i renovant en el càrrec de Coordinador al Sr. Bassols.

En el mes de setembre, se celebrà una altra reunió.

Fins a aquest moment han presentat comunicacions els següents Acadèmics:

— El Sr. Badenes exposa la difícil configuració del patrimoni en general, el que ha motivat que fins avui no s'hagi promulgat a l'estranger cap cos legal amb la denominació de «Código del patrimonio». I que en el llenguatge jurídic Codi significa pròpiament un cos de normes que conté totes o la major part de les que regulen una matèria disposades sistemàticament en un tot orgànic. Per tant si totes les figures o institucions de patrimonis separats s'inclouen en un Codi patri-

monial, resultaria un contingut excessivament ampli, i si pel contrari se n'exclouen s'hauria de mencionar necessàriament la matèria per remetre's a altres normes, el que suposaria ometre una matèria que indubtablement pertany al que constitueix el dret patrimonial. I que a més cal tenir en compte en aquest punt la competència del legislador català.

— El Sr. Brancós, que fa referència a la reserva estatal sobre les bases de les obligacions assenyalant que aquest concepte no està definit amb precisió, i que la Jurisprudència constitucional, sense ser tampoc molt precisa, és molt radical en sentit favorable a la competència estatal, assenyalant que les bases s'haurien d'extreure dels diferents ordenaments jurídics que coexisteixen a l'Estat a tall d'igualtat. I que no es pot oblidar la idea d'unificació del Dret Civil i Mercantil ni la unitat de mercat que pretén la Unió Europea.

— El Sr. Mezquita del Cacho creu difícil la pretensió d'un Codi Patrimonial autonòmic sense ensopegar amb la reserva legislativa a favor de l'Estat de les bases de les obligacions contractuals. Però en canvi creu que el Parlament pot abordar un extens cos normatiu de relacions i situacions patrimonials que desenvolupi els efectes de les diverses figures contractuals, i que fins i tot podria omplir les nombroses llacunes que pateix l'anomenat Dret Comú espanyol en aquest camp, assenyalant els diversos temes a regular.

— El Sr. Tallada assenyalà els punts que creu més importants a tenir en compte d'elaborar un Codi de Dret Patrimonial en relació a les servituds, fonamentalment a les constituïdes en atenció a una persona física, a les formes de constitució, a si la confusió de drets causa la seva extinció, i a la regulació de les accions confessòria, negatòria, declarativa i de condemna.

Proposà també concordar els cinc anys de prescripció de dita acció negatòria amb la trentenària prevista per la usucapió de servituds, regular una sèrie de servituds oblidades, establir l'obligatorietat de la constitució en document públic i la seva inscripció registral.

F) *Distincions als Srs. Acadèmics*

El President de la Generalitat ha concedit al nostre President la Creu de Sant Jordi. La seva concessió es publicà en el DOG de 7 d'octubre de 1998. L'entrega tindrà lloc el 5 de novembre.

El Ministeri ha concedit la Creu d'Honor de Sant Raimon de Penyafort al Sr. Mezquita del Cacho. Li fou imposada el 7 de maig en el Col·legi Notarial i va assistir-hi el nostre President entre altres Acadèmics.

El Sr. López Burniol ha estat nomenat membre de la Comissió Jurídica Assessora.

I com s'ha dit abans, el Sr. Guàrdia ha estat rebut com Acadèmic corresponent de l'Acadèmia Nacional de Dret i Ciències Socials de Córdoba (Argentina).

G) *Altes i baixes*

Hi ha hagut només una baixa durant el curs. La de l'Acadèmic i exConseller de Justícia, Sr. Ignasi de Gispert i Jordà el 13 de març.

No s'ha fet encara la sessió necrològica reglamentària, ja que s'ha acordat fer-la conjuntament amb la Conselleria de Justícia, el Col·legi d'Advocats i el de Notaris i es farà segurament el 3 de desembre.

Immediatament després es proclamarà la seva vacant.

Barcelona, 3 de novembre de 1998.